

K. KRAULIŅŠ

ĀBECE

1953

ПРОВЕРЕНО
1949 г.

L $\frac{4}{92}$

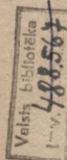
K. KRAULIŅŠ

ĀBECĒ

APSTI PRINĀJIS LATVIJAS PSR ITK

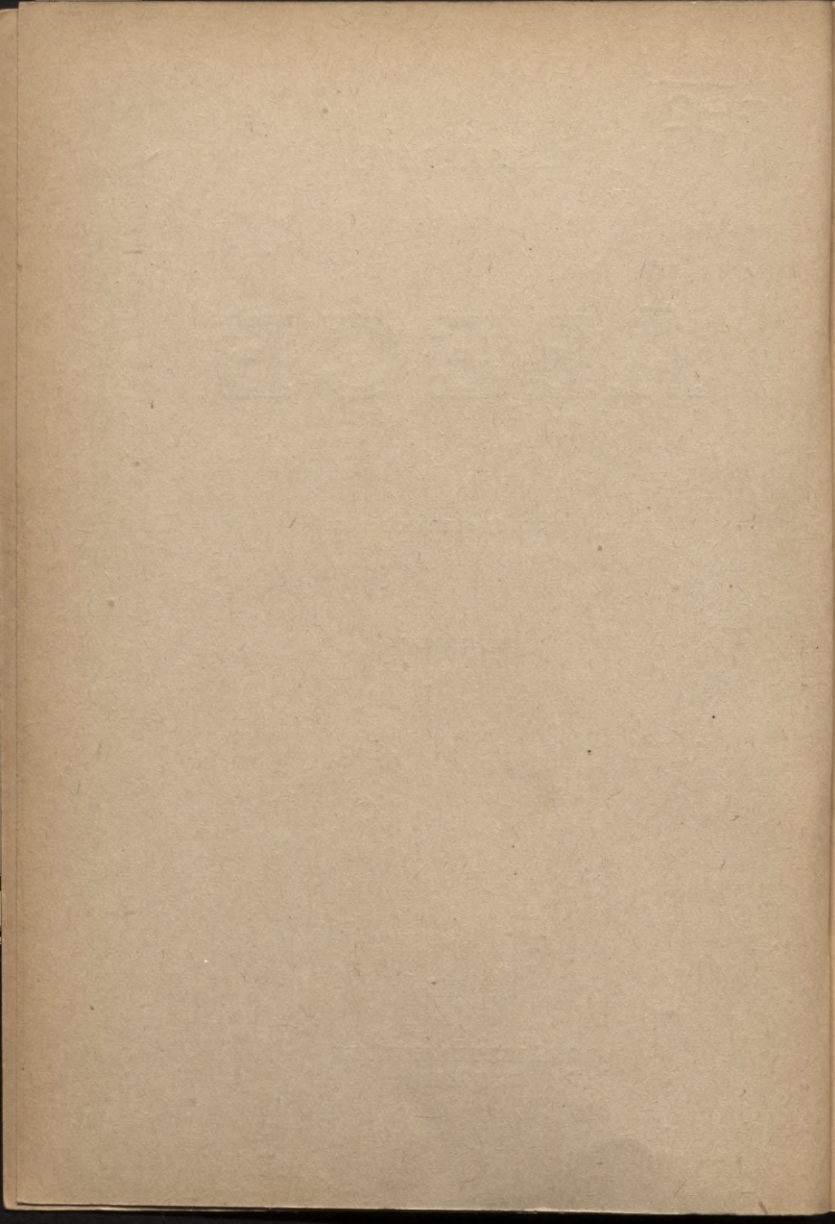
OTRS IZDEVUMS

0311016467

GRĀMATU APGĀDS
RĪGĀ 1945

a A

u U

a

u

a-u au au

A-u Au Au

u-a ua ua

U-a Ua Ua

a au au ua ua

āĀ

ā

ūŪ

ū

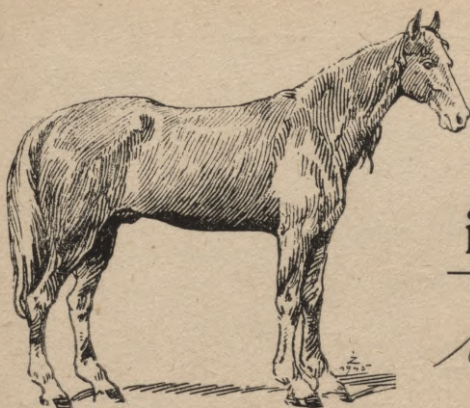
a-ū a-ū aū

A-ū A-ū Aū

u-ū u-ū uū

U-ū U-ū Uū

ā/āū/āū/ūū/ūū

iī īī

ī ī

i-ī īī

u-i ui

u-ī uī

a-i ai ai

ī ī ī ī ai ai ī ī

m M

m

m-u mu mū

mu-mū mū-mū

ma

mam

mam-ma

ma mam-ma

1L

P

la lā la-la la-lā

lu lū
lu-lū la-lū
ai lai

a-la ala a-lā alā a-lai alai

la-lā lai lūlū

IL
P

mi-au! mi-au!

Al-ma ma!
Ai, ai
Lai-ma!
mam-ma
mī-ļa

am, am A-mi!

mał mīļa am

nN
m

nu, nu, Ami!

na		ma-na		Ai-na
ni		man		An-na

Ai, ai, Aina!

Nu, nu, Anna!

Mana mamma mīḷa.

nu nu mana

η Ν
η

ηam, ηam, In-na!

ηa		Ai-ni-ηa		li-ni
ηau		An-ni-ηa		lī-ηi

Ainiη, aū!

Anniη, uū!

Aina am, am.

Inna ηam, ηam.

ηau lī-ηi ηam

pu-pa

pP

p

pa

la-pa

pan-na

pa-pa

lā-pa

lai-pa

Ainai panna.

Pupai lapa.

la...

lā...

lai...

lapa lā laipa

eE

ēĒ

e

ē

pe-le

ē-na

mē-le

Em-ma

lē-na

pī-le

El-la

ei

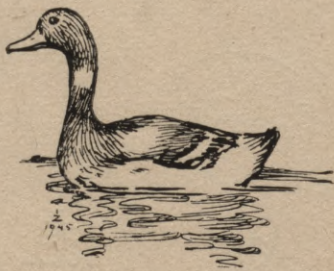
u-pe

u-peī

Emmai pīle.

Pelei ala.

Upē pīle.

ei ē upē pīle

ie le

ie

ie-la

pie

lie-la

Lie-ne

pie-pe

lie-pa

lien

Liepu lapa.

Liela iela.

Lielai ielai

lieli nami.

pele lien alā

ri-pa

rR

r

ṛṚ

ṛ

ar

ai-ṛi

ir

aṛ

ai-rē

Ir-ma

pāri

pie-re

u-rā

Aina ir pie liepām.

Papa aṛ.

Urā papa!

Irma airē pāri upei.

airē pāri upei

o-la

oO

o

o-re

o-ma

ri-po

no-ra

lo-ma

rā-po

ma-la

up-ma-la

pū-po-li

Ripa ripo.

Aina rāpo.

Almai liela ola.

Upmalā

ir pūpoli.

ola pūpoli

ko-ki

kK

K

a-ka

ko		ro-ka		au-ka
kā		ro-kā		lau-kā

rok | lo-ka | au-ro

Papa rok aku. Ainai rokā lapa.
Laukā auro auka.
Auka loka koku.

auka loka koku

ķe-pa

ķķ

ķķ

pu-ķe

ķe-pa

ka-ķe

ķē-ra

ķē-pa

ka-ķē-ni

ķer

In-ka | lok | pie-nu

Ami, kur ķepa?

Inkai ir kaķēni.

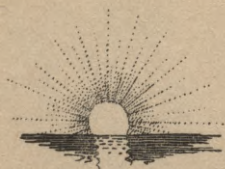
Inka, ķer peli!

Kaķēni lok pienu.

kaķēni lok

sS

sau-le

sa-la

mā-sa

sē-nes

su-la

la-sa

mē-ness

ra-sa

so-ma

mū-su

Ras-ma

sar-ma

si-lā

Mūsu silā ir sēnes.

Rasma lasa sēnes.

Sēnes Rasma nes mammai.

soma mēness

su-ka

sa-ri | lap-sa | An-sis

a-sa-ri | āp-sis | Mu-ris

ņem | ņē-ma | pa-ņē-ma

Rasmas suka ir somā.

Somu paņēma Ansis.

Ansis ir pie upes.

Upe ir silā.

Mūsu Muris.

tT

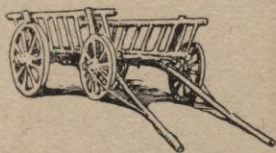
t

te-lī-te

tu	ra-ti	Lie-nī-te
tur	ma-ti	tē-tis
tau-re	ai-ta	Pē-te-ris

nes! at-nes!

Pēteris ir te, Lienīte ir tur.
Pēter, atnes tētīm tauri!

taure aita rati

st

st

o-sta

o-sta

na-sta

a-ste

ka-ste

stā-sta

rak-sta

sti-ba

stī-pa

stip-ra

kra-sti

kra-stā

kar-sti

tan-ki

tan-ki-sti

tan-kists

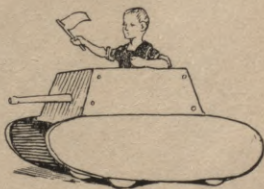
Tētis raksta, Irma lasa.

Irma lasa upes krastā.

Māte stāsta pasaku.

Tā ir pasaka par stipro

Ansi.

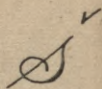

Mūsu Pēterītis ir tankists.

tankists stiprs

šš

šū-po-les

ši	se-ši	mu-ša
šis	se-šas	mu-šas
sū-na	la-sis	kā-sis
šū-na	la-ši	kā-ši

Ansis šūpo Ainiņu.
Anša somā seši laši.

Pēterītis pūš tra-rā.

seši pūš trarā

gG
g

o-ga

gai-lis

ga-ne

ga-na

gans

o-ga

ro-ga

lo-gi

ra-gi

na-gi

gai-ta

gai-ši

Ol-ga

Il-ga

Rī-ga

gul-ta

guļ

Olga lasa ogas.

Ilga gana aitas.

Māte lāpa pie loga.

Lieli logi ir gaiši.

Rīgā lieli nami.

logi ir gaiši

jJ

j

jū-ra

Ju-ris		jū-ra		Ai-ja
Ju-rī-tis		jūr-nieks		kai-ja
kā-ja		mā-ja		jau
kā-jā		mā-jā		ej!
		jau-na		ne-ej!
		kur-pe		kurp-nieks

Juris iet gar jūru.

Juri, neej jūrā!

Aija ķer kaiju.

Aijai kājās jaunas kurpes.

Jurītis ir jūrnieks.

jauns jūrnieks

ka-lē-ji

Ai-ja
Mai-ja
Mai-ji-ņa

jā
Jā-nis
Jā-nī-tis

le-ja
lē-ja
lej

la-sa | la-sī-ja

jā-ja | jāj | jāt | jāt-nie-ki

Kalēji kaļ, malēji maļ.
Jānis jāj.
Juri, kur tu ej?
Aija lasīja ogas.
Maija aplēja puķes.

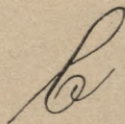

Jānītis ir jātnieks.

be-ka

b B

bum-ba

a-bi
la-bi

bi-te
bi-ti-te

bul-ta
bal-ta

bēr-ni

Ber-ta

Bi-ru-ta

au-ga

aug

eg-le

ir | bija | būs

Bērni spēlējas ar bumbu.

Juris met bumbu, Aija to ķer.

Pie egles auga beka.

Biruta beku atnesa mātei. Tā bija laba.

Bērni bija laba

bā-ka

ir-be

ā-be-le

beṛ

ir-bes

ā-bo-li

ie-beṛ

bal-ti

gu-ba

baṛ

bal-ta

bu-ra

ba-ro

Pie mūsu mājas aug
ābele.

Mūsu ābelei balti āboli.
Āboli ir labi.

Jurīt, atnes mātei ābolu!
Juris nes ābolus.

dD

dū-mi

d

o-di

ra-di

die-na

gal-di

ra-di-o

die-gi

Ei-dis

a-da

klau-sa

Ul-dis

rā-da

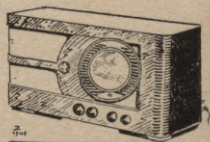
klau-sās

Māte ada.

Eidis klausās radio.

Uldi, dod Almai ābolu!

Alma, ēd ābolu!

klausās radio

Za-ķi

zZ

zZ

ze-me

ze-ķe

zī-le

zī-mē

Zen-ta

Gu-nārs

mi-za

ma-za

na-zis

ā-zis

zē-ni

lē-ni

Nazis ass.

Gunār, atnes nazi!

Zenta zīmē zaķi.

Aija ir maza.

Zēni gana aitas un kazas.

Ka-za

kaķi āzis kaza

za-ri		zie-ma		o-zo-li
za-ļi		zie-di		o-zols

dār-zi		kal-ni		le-ja
bēr-zi		kal-ni-ņā		le-ji-ņā

Ozols.

Ozols aug kalniņā, upe tek lejiņā.

Ozola zarus loka auka.

Ozolam ir zīles.

Zenta lasa zīles.

Ozols aug lēni.

žž

ž

me-žā

me-ži

e-zis

na-zis

mie-ži

e-ži

na-ži

bie-ži

ze-me

gā-ja

žig-li

ze-me-ne

aiz-gā-ja

Mežā.

Mežā aug ogas.

Juris ar Jāni aizgāja mežā.

No meža zēni atnesa zemenes.

Ainai meža malā māja.

Aina bieži atnes sēnes.

mežā aug ogas

zie-ma		zir-gi		brie-dis
lies-ma		zir-ņi		brie-ži

drā-na		a-da-ta		ie-siet
drā-ni-ņa		at-ra-da		ie-sē-ja

Ezis.

Gunārs bija mežā.
 Pie bērza tas atrada ezi.
 Ezim ir adatas. Eža adatas asas.
 Gunārs ezi iesēja drāniņā.
 Mājā zēns ezim nesa pienu.
 Gunāra ezis ķēra peles.

zie-di		ro-ze		smar-ža
zied		ro-žu		smar-žo

da-žas		pa-ti		li-ja
da-žā-das		pa-tīk		dā-li-ja

Ziedi.

Mūsu dārzā zied dažādas puķes.

Aijai patik rozes, Gunāram dālijas.

Mūsu rozes zied sarkaniem ziediem.

Rožu ziedi smaržo, dāliju ziedi nesmaržo.

Gunār, atnes dālijas!

dz Dz

dz

dze-nis

o-dze	dzies-ma	Mir-dza
ra-dze	dzied	Dzid-ra
da-dzis	dau-dzi	dze-gu-ze
Di-dzis	daudz	kū-ko
put-ni	kai-tī-gi	ku-kai-ņi

Putni.

Dzenis kaļ kokā.

Dzeguze ^ākūko. Dzidra klausās dzeguzi.

Putni dzied.

Mirdzai patik putnu dziesmas.

Putni ķer kukaiņus. Kukaiņi dārziem kaitīgi.

putni dzied

vē-zis

vV

ve

Ve-ra
Vel-ta
ie-va
le-vi-ņa

di-vi
di-vas
dzī-vo
dzī-vo-jam

mā-sa
mā-si-ņa
Val-dis
Gau-ja

sa-ni-tā-re

pār-sien

pirk-stu

Gaujas krastā zied ievas.
levas smaržo.
Māšiņai leviņai patik ievas.

Mēs bijām div' māšiņas.
Abas mīļi dzīvojām.

Vera un Veltiņa ir sanitāres.
Viņas Valdim pārsien pirkstu.

mīļi dzīvojām

vi-si		vēji		sa-va		vir-ši
viss		vējš		savs		vir-tu-ve

var		Vi-lis		Brū-na-ļa
Ai-vars		Vi-lī-tis		Sir-mī-tis

vār-na		kar-sti		mēs pel-dam
vār-pa		karsts		mēs pel-da-mies

Vasarā.

Vasarā mēs dzīvojam laukos.

Tur daudz ogu, ābolu.

Visu dienu mēs dzīvojam saulē un vējā.

Karstās dienās peldamies upē.

Veltiņa baro Brūnaļu. Vilitis baro Sirmīti.

ēd		dzeṛ		guļ
ne-ēd		ne-dzeṛ		gu-lē-ja
ne-ē-da		ne-dzē-ra		ne-gu-lē-ja

ū-dens		aiz-mieg		mik-la
ru-dens		mie-dziņš		nak-tī

to-mēr | dar-bi | bei-gas | pa-beigt

Kas tie divi?

Divi bija, divi bija,

Kas neēda, kas nedzēra,

Kas neēda, kas nedzēra,

Kas miedziņa negulēja:

Vējš neēda, vējš nedzēra,

Ūdens miega negulēja.

Mīkļa. Tek dienu, tek nakti, tomēr darbu
nevar pabeigt. (uəd)

cC

c

cā-lī-ši

lā-cī-ši

cā-lis		ln-cis		An-ce
cā-lī-tis		ln-cī-tis		An-cī-te
vi-sta		ka-ķis		sa-skrien
vi-sti-ņa		ka-ķī-tis		ap-kārt

Cāliši.

Veltīnai ir vīstīņa Ancite.

Ancītei ir pieci cāliši.

Veltīņa sauc: cip, cip cāliši!

Cāliši tad saskrien Veltīnai apkārt.

cip cip cāliši

čie-ku-ri

čČ

č

lā-cis	ča-bi-na	put-niņš
lā-či	či-vi-na	bēr-niņš
sag-ša	krū-mi	ie-lē-ca
mui-ža	la-pi-ņa	no-bi-ra

Putna bērniņš.

Čim, čim putniņ,
 Čim, putna bērniņ!
 lelēca krūmā,
 Tā viņa muiža;
 Nobira lapiņa,
 Tā viņa sagša.

čim putniņ

cū-ka		si-vē-ni		au-sti-ņa
cū-ci-ņa		si-vē-ni-ņi		kā-ji-ņa

sai-me		ku-sti-nā-ja
ru-nā		ča-bi-nā-ja

Cūciņa.

Cūciņa ceļu tek,
 Sivēniņi ceļa malu;
 Austiņas kustināja,
 Kājiņas čabināja.

Mīkla. Saime ēd, galds runā.

(Cūka ar sivēniem.)

ģ ģ

g

ku-ģis

U-ģis
Po-ģis

Ģirts
ģi-me-ne

tē-vo-cis
tvai-ko-nis

brau-ca
ie-brau-ca
skur-ste-ņi
pulk-ste-ņi

gai-dī-ja
sa-gai-dī-ja
aug-sti
ska-ļi

rē-ja
skrē-ja
pū-ta
no-kā-pa

Kuģis.

Ostā iebrauca kuģis.

Tas bija liels jūras tvaikonis.

Ostā iebraucot, kuģis skaļi pūta.

No kuģa nokāpa tēvocis Uģis.

Viņš bija atbraucis ar ģimeni.

Es ar tēti viņus sagaidīju.

Arī mūsu Pōģis skrēja preti un rēja.

kuģis brauca

dž Dž

dž

da-dži

da-dzis

va-dzis

E-džus

da-dži

va-dži

E-džiņš

sē-ta

dārz-nieks

au-dzē

sēt-ma-la

to-mā-ti

sau-dzē

Sētmalā aug dadži.

Dadži ir asi!

Mūsu Edžiņš ir dārznieks.

Viņš audzē puķes un tomātus.

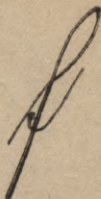

dadži ir asi

fab-ri-ka

f F

fo-to-gra-fēt	au-to	Fri-cī-tis
fo-to-graīs	šo-fe-ris	ne-mi-tī-gi
ri-te-ņi	bri-gā-de	strā-dā
ma-ši-nas	bri-gā-die-ris	grie-žas

Fabrikā.

Tēvs strādā fabrikā.
Tur nemitīgi griežas dažādi riteņi,
klaudz mašīnas.
Fabrikā taisa daudz jaunu auto.
Tēvs ir brigādieris.
Tēva brigāde ir labākā.

Fricītis ir šoferis. Viņš brauc ar auto.

šoferis brauc

h H

h

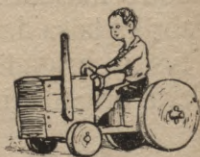

hop! hop!

ha, ha	Hil-da	trak-to-ri
hi, hi!	He-lē-na	trak-to-rists
nū-ja	no-gu-ris	vien-mēr
ne-kad	dū-ši-gais	at-bild

Helēna māca Amim lekt pār nūju.
Viņa saka: „Amīt, hop, hop!”
Amis atbild: „Vau, vau!”

Kas ir šis dūšīgais traktorists?
Tas ir mūsu Pēterītis.
Nekad viņš nav noguris,
bet vienmēr smeļ hi, hi!

hop hop hop

Duk-sis	ve-cais-tēvs	ri-te-nis
gud-ri-nieks	lab-rīt	mu-gu-ra
pa-sniedz	mā-cī-ja	stai-gāt
pie-nāk	ie-mā-cī-ja	pa-kaļ-kā-jas

Mūsu Duksis.

Mūsu Duksis ir liels gudrinieks.
 Kad viņš grib ēst, viņš pienāk
 pie vecātēva un saka: „Vau, vau!”
 Gunārs Duksi iemācīja staigāt
 uz pakaļkājām un lēkt caur stīpu.
 Aina rītos saka: „Labrīt, Duksīt!”
 Tad Duksis pasniedz labo ķepu.

Mīkla. Vīrs iet pa lauku, ritenis uz muguras.
 (Suns)

Darbīgā saime.

dar-bī-ga čak-la sko-lo-tā-ja	lel-li-te nam-da-ris ga-ta-va	li-do-tājs lid-ma-ši-na uz-bū-vē-jis
lo-ko-mo-tī-ve dzeltz-ceļ-nieks sla-vens	pa-zī-sta-ma in-že-nie-re Mas-ka-va	pēt-nie-ce zvē-ri kro-ko-dīls

Kas ir šī čaklā skolotāja?
Tā ir mūsu Maiga.
Viņa māca lāciņiem
un lellītēm ābeci.

Jānītis ir namdaris.
Viens, divi, trīs —
māja viņam gatava.

Juritis būs dienās lidotājs.
Viņš jau tagad uzbūvējis lid-
mašīnu.

Aivars vada lokomotīvi.
Viņš būs slavens dzelzceļnieks.

Mūsu Veltiņa ir inženiere.
Viņa taisa tiltu.

Vija ir dabas pētniece.
Viņai slavens zvēru dārzs.
Pat Nila krokodils ir tur.

Alfabēts

Aa Bb Cc Ćć
Dd Ee Ff Gg
Gġ Hh Ii Jj
Kk Kk Ll Ll
Mm Nn Nn Oo
Pp Rr Rr Ss
Sš Tt Uu Vv
Žž Žž

Lasišana pēc ābece.

Ziemā.

Skaidra ziemas diena. Paulis ar Anitu iet uz slidotavu. Kājās viņiem spožas slidas. Tās ātri slid pa ledu.

Mazā Dzidra ar Pēterīti laižas kamaniņās no kalna.

Salā un vējā deg bērnu sejas, bet viņiem ir silti un jautri.

Arī Pauļa lielais draugs Krancis skrien līdzī. Viņš skrien un rej.

M ī k l a. Roku nav, cirvja nav, bet tiltus taisa.
(Sals.)

Visi desmit.

Raudzīsim, kā to lai darām,
Kā visus desmit saskaitīt varam.
Viens, divi, trīs —
Tie citi būs drīz,
Četri, pieci, seši —
Tie mums ar' nav sveši.
Septiņi, astoņi, deviņi —
Areče nu — te viņi!
Pieliec vēl vienu klāt:
Nu visi desmit ir akurāt.

Vienam — garlaicīgi.

Brālis ar māsu sa-
ķildojās.

— Neaiztiek manu
zirdziņu, — saka brāli-
tis māsiņai.

Māsiņa atbild: — Bet
tu netuvojies manām
lellēm.

Bērni aizgāja katrs savā kaktā. Bet drīz
viņiem kļuva garlaicīgi.

Kāpēc bērniem kļuva garlaicīgi?

Kārlītis.

Kārliti, Kārliti,
Manu mazo brāliti!
Tavu lielu blāvienu
Kā vērsa māvienu!
Mū, mū, mū!
Ū, ū, ū!
Vērsītis mauj sieniņa,
Teliņš mauj pieniņa.
Ko tu gribi, Kārliti,
Manu mazo brāliti?
Mū, mū, mū!
Ū, ū, ū!

Gādīgie bērni.

Bija auksta ziema. Pie loga kāds piesita: tuk, tuk. Aija paskatījās ārā. Tur lēkāja mazs putniņš ar dzeltenu pakrūtiti. Tā bija zīlite.

„Zīlite grib ēst,“ teica Valdis. „Izbērsim viņai uz dēliša maizes drusciņas.“

Drīz atlaidās arī citas zīlites. Aija un Valdis katru rītu tām izlika barību. Zīlites vēlāk kļuva drošas un jautri čivināja, kad ieraudzīja bērnus.

Zilīte.

Ikriņ, ikriņtu
Zilīte brēc:
Dzi, dzi, vai dzi!
Tārpot ej, vīrs!
Pieci mazi bērniņi,
Piecas lielas mutītes —
Visas piecas tārpiņiem
Piebāžamas.

Eglīte.

Skolā mums bija eglīte. Lielie zēni to atveda no meža. Tā bija skaista, kupliem zariem.

Eglīti mēs izgreznojām āboliem, spožumiem, sidraba čiekuriem. Pie eglītes dziedājām, deklamējām, spēlējām. Pēc tam izdalīja dāvanas.

Guntiņa un Vilitis dabūja skaistas bilžu grāmatas, Aldis dabūja lidmašīnu, bet man skolotāja iedāvināja brūnu lācīti. Visu vakaru mums bija ļoti jautri.

Mežā braucēji.

Incīti, kaķīti,
Aunies kājiņas!
Ritu būs salniņa,
Brauksim mežā.

Zaķītis ziemā.

Auksti ziemā zaķītim. Arī barību atrast grūti. Zaķītis grauž koku mizas un pumpurus.

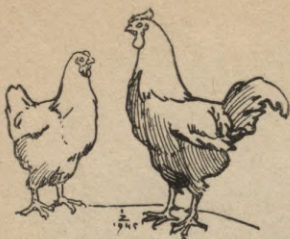
Sniegs balts, zaķītis balts. Tāpēc suņiem un lapsām to grūti ieraudzīt.

Tā zaķītis glābjas no saviem ienaidniekiem.

Mīkla. Vasaru pelēks, ziemu balts.

(Zaķis.)

Gailītis un vistiņa ziemā.

Gailīt's prasa vistiņai,
Kur mēs ziemu gulēsim?
Īsas kājas, dziļi sniegi,
Tālu salmu gubenītis.

Ragavu taisītājs.

Vista, vista, adi cimdus,
Gailīt's taisa ragaviņas!
Rītu būs dziļš sniedziņš,
Tad brauksim Liepājā.

Mīkla. Divas māsiņas līdzās skrien, bet
nekad kopā netiek.

(Ragavu slieces.)

Pavasari.

Sniegs nokusis. Dienas top gaŗākas un
gaišākas. Saulīte spīd siltāk. Gravās čalo
strauti. Andulis strautiņā aiz mājas ietaisījis
dzirnaviņas. Rīta laiž kuģīšus. Tie iebrauc
Anduļa ostā.

Rītos vītero strazdi. Andris ar tēti uztaisīja jaunus būrīšus. Vienā jau apmeties strazdu pāris. Tie priecīgi lēkā ap būriti. Tētis saka, ka strazdi ļoti derīgi putni. Tie nolasīs kokiem kukaiņus.

Manai aitiņai ir mazs balts jēriņš, bet Rītas Brūnai — brūna telīte. Mēs katru rītu ejam jēriņu un telīti apraudzīt.

Cīrulis.

Kam vēl tā bija,
Kam vēl tā bija,
Kā bija cīrulim,
Debesu dēlam?

Cīrulim bija
Cīruļa sniedziņš:
Sudraba pārsliņas,
Zeltītas dzirkstītes.

Pabēra gaisā
Saujiņu sniedziņa.
Pats kāpa debesis,
Skaļi gaviļēdams.

Vecātēva ābeles.

Vecaistēvs dēstīja ābeles. Kaimiņi teica: „Vecotēv, ko darīsi ar ābelītēm? Ilgi tev būs jāgaida augļi, bet tu esi vecs.“

Vecaistēvs atbildēja:

„Nebūs man, būs citiem. Tie ēdīs, man pateiksies.“

Lieli putni, mazi putni.

Kas sīkiem putniņiem
Mežā kāra šūpulīti?
Priede, egle, tā pakāra,
Vēja māte šūpotāja.

Lieli putni, mazi putni,
Visi brauca žagaros;
Mazajam putniņam
Apgāzās vezumiņš.

Mīkla. Spārnus vēdina, bet aizlaisties nevar.
(Vēdzirnavas.)

Lidumnieks.

Zaķīt's ara lidumā,
Žagatiņa brīnijās.
— Ko brīnies, žagatiņa,
Tā vīram jāstrādā!

Linu lauks.

Uldis un Guna ar tēvu gāja gar linu lauku. Kupli auga lini, mazām zaļām lapiņām. Tikai šur tur bija sazēlušas nejaukas usnes. Tās nomāca linus.

Tēvs teica: „Rīt māte nāks usnes ravēt. Vai jūs arī, bērni, nepalīdzēsīt?”

Otrā dienā Guna ar Uldi gāja līdzī mātei uz linu lauku. Guna uzaicināja Uldi sacensties: kurš vairāk usnu izravēs? Uldis Gunai kā mazākai māsiņai atļāva raut mazākās usnītes. Tomēr Guna Uldi uzvarēja.

Tagad skaisti zied linu lauks — ziliem ziediem. Tas ir tīrs. Guna ar Uldi par to ļoti priecājas.

Mazā darbiniece.

Es mātei viena meita,
Es — lielā, es — mazā:
Es lielā darbiņā,
Es mazā istabā.

Stirniņa.

Kādu dienu Edītes brālis Jānis atrada mežā mazu stirniņu. Tai bija pārlauzta kāja.

Stirniņu Jānis atnesa mājā. Mēs visi to kopām. Drīz kāja sadzija.

Edīte deva stirniņai pienu, bet Jānis nesa sulīgu zāli. Stirniņa ar mums aprada un tēcēja mums visur līdzi.

Dzeguzēns.

Dzeguze iedēja olu vālodzes līzdā. Vālodze to izperēja.

Dzeguzēns bija ļoti rijīgs. Tas ātri auga.

Vālodžu pāris nevarēja saprast, kur viņiem tāds bērns gadījies.

Drīz dzeguzēns izspieda no līzdas vālodzes bērnu.

Kad dzeguzēns bija paaudzies, viņš aizlaidās birzī pie citām dzeguzēm.

Miega pelīte.

Pele brauca, rati čīkst,
Ar to miega vezumiņu;
Šim saujiņa, tam saujiņa,
Mazajam riekšaviņa.

Velc, pelīte, saldu miegu
Mazajam bērniņam,
Klusītēm, lēnītēm,
Lai kaķītis nesadzird;
Kad kaķītis sadzirdēs,
Novilks tavu kažociņu.

Daudz grib, maz tiek.

Dukšelis zobos nesa kaulu. Bija jāiet pār tiltu. Ūdenī atspoguļojās šuneļa ēna. Dukšelis nodomāja, ka tas ir otrs suns ar kaulu. Viņš izlaida no zobiem savu kaulu un lēca ūdenī, lai otram atņemtu kaulu. Bet tas pazuda, un arī paša kauls bija iekritis ūdenī. Tā Dukšelis palika tukšā.

Mikla. Ne pāri var pārkāpt, ne apkārt apiet.
(Paša ēna.)

Drošais suns.

- Sunīt, ko rej?
- Vilkus baidu.
- Sunīt, kam asti nolaidi?
- Vilku baidos.

Dancītis.

Militi Ancīti,
Nāc ar mani uz dancīti!
Dēdis velk čīgas,
Krancis laiž ģīgas —
Kāravs Inci ved dancot: vau, vau!
Incis sit pretī: dancošanas ņau, ņau!

Zirņa bērni.

Zirņa bērni salīduši
Siltā pākstes gultiņā;
Pašā vasar's karstumā
Saseguši divkārt segas.
Atnāk ziema, atnāk sala —
Siltā gulta salūzusi,
Siltās segas nokritušas:
Pliki aiztek zirņa bērni.

Ietiepīgie kazlēni.

Pāri dziļam strautam bija laipa. Laipas vidū sastapās divi kazlēni.

Ne viens, ne otrs negribēja griezt ceļu. Paukš! — pieres kopā. Kazlēni sāka badīties. Badījās, badījās, kamēr abi iekrita strautā.

Āža lielība.

Āzis dzēra pie upes. Padzēries, sita kāju pie zemes un sacīja:

„Ne par pašu vilku nebēdāju!“

Vilks, krūmos stāvēdams, to dzird un uzsauc:

„Andriev, ko tu tur nu atkal lielies?“

„Ak cienīgs meža lielskungs, dzērājam dzērāja valoda.“

Vilka brīnums.

Vilkam liels brīnumiņš—
Lapsai zīda kažociņš.

— „Kas tev kaiš, jēru zagli,
Tas man mātes nopelnīts!“

Gailis un varde.

Varde no rīta satiek gaili,
dod viņam labu rītu:

„Labrīt, augstu dziedātāj!“

Gailis atbild:

„Labrīt, labrīt, augstu lē-
kātāja!“

Varde priecīgi iesaucas.

„Lūk, goda vīrs, godā dzimis, godā audzis,
prot arī otram godu dot!“

Bērziņš.

Kas, bērziņi, tev apsedza
Tādu zaļu villainīti?

— Man apsedza silta saule,
Pavasara lietutiņš.

Es atradu ganu meitu
Ar bērziņu baņamies:
Bērziņš lika zaru lauzt,
Viņa lauza virsotnīti.

Lapsa un vēzis.

Kādu dienu lapsa sastop vēzi un saka:

„Vēzīt, iesim skrieties! Kuŗš būs pirmais?“

„Labi, skriesimies!“

Tikko lapsa sāk skriet, vēzis tai ieķeras astē.

Lapsa aizskrien līdz galam, bet vēzis vēl neatlaižas. Lapsa apgriežas, lai palūkotos, vai tālu vēl lēnais rāpotājs. Nu vēzis palaiž vaļā lapsas asti un lielīgi saka:

„Es jau sen tevis te gaidu!“

Lielaīs un mazais vēzis.

Lielaīs vēzis mazo kūla,

Kam sajauca ūdentiņu.

Lielā paša vaina bija,

Kam ļipiņu kustināja.

Oda nelaime.

Ods nokrita no ozola

Uz ozola saknītēm;

No tā oda kritumiņa

Visa zeme noribēja.

Kas tur kļiedza, kas tur sauca

Viņu pusi Daugavai?

Odam kāja nodegusi

Pieguļnieku guntiņā.

Pieci kaķi.

Pieci kaķi brauca mežā malku cirst. Cirta, cirta, bet nesacirta nekā. Astes sacēluši, kaķi pārbrauca mājās. Pārbrauca mājās, apskatās labi — malkas nekā.

Brauca otrreiz. Nu pārveda katrs pa pagalei: viena pagale īsa, otra strupa, trešā ne īsti strupa, ne īsti īsa.

Beidzot visi pieci iekūra uguni; iekūra uguni, vārija putru, izvārija putru, ēda kā negauši. Saēdās labi, nespēja paiet, nolikās gulēt.

lesim lūkot, vai neguļ vēl šobrīd!

Mīkla. Tēvs tikko piedzimis, dēls jau jumta galā.
(īuņp un sunšn)

Kaķenīte.

Kaķenītei bērni bija —

Nu jūs, suņi, sargieties!

I ne smakas, i ne skaņas,

I ne tuvu istabai:

— „Vai man tavu bērnu vajag?

Man kauliņi garšīgāki.“

Pliķi cirta, uzsprausloja,

Suns aizbēga smilkstēdams.

— „Glāb tu mani, saiminiece!

Tavu traku kaķa sievu!

Es tik gaisu paostīju,

Ši man ģīmi samaitās!“

Abiem pa prātam.

Pele izlien no aiz-
krāsnes un vaicā circe-
nim:

„Vai kaķis mājā?“

„Nav mājā. Aizbrauca ar peļu ādām uz
Rīgu. Nāc vien droši, vari palēkāt.“

Pārnāk kaķis, vaicā circenim:

„Vai nemanīji peles?“

„Kā nu ne, lūk, tur ielīda.“

Ko, runcīti, tu domāji?

Ko, runcīti, tu domāji,

Uz akmeņa tupēdams?

— „Es domāju Rīgā braukt,

Peles kraut vezumā.“

Nu kaķītis Rīgā brauca

Brūnu svārku šūdināt,

Nu bij laiks pelītēm

Astes griezti gredzenā.

Mīkla. Kas iet gan kalnā, gan lejā, bet ne-
kad nekustas? (Cēš.)

Lapsa cep vaboli.

Lapsa, gudriniece, padzirdējusi, ka cepta gaļa
gardāka nekā jēla, gribējusi izmēģināt.

Reiz, noķērusi vaboli, gājusi uz pieguļnieku
ugunskuru purvmalā — otrpus upes.

Lapsa nosēdusies krastā šaipus upes un turējusi vaboli ar abām ķepām uz ugunskura pusi, lai cepot. Tad ēdusi. Vabole esot čaukstējusi. Lapsa teikusi:

„Laba gan, tikai drusku sagruzdusi.“

Cipu, capu.

Cipu, capu vāverīte
Ar ezīti riņķi grieza!
Kamēr ezis riņķi grieza,
Vāver' koka galiņā.

Lapsa nes gaili.

Lapsa, noķērusi gaili, nes mutē. Meita to ierauga un klie dz:

„Lapsa nes gaili, lapsa nes gaili!“

Gailis saka lapsai:

„Muļķe, atsaki meitai: „Vai tev kāda daļa, ka lapsa nes gaili!“

Lapsai prāts rūgst vien uz meitu, viņa tūliņ pilnā mutē:

„Vai tev kāda daļa?“

Bet kamēr lapsai mute vaļā, tikām gailis — spurgt — no zobiem ārā, kokā augšā.

Ej nu tukšā!

Turies, brāliti!

Zirgs ēda lielā mežā. Nejauši satikās vilks ar lapsu un norunāja zirgu nokost. Bet kā to izdarīt?

Lapsa teica vilkam:

„Zirgs ir piesiets. Paņem aiz virves un norauj zirgu zemē. Gan tad viņu uzveiksim.“

Labi, runāts — darīts. Bet tikko vilks saķēra zobos virvi, tā zirgs skrēja, cik jaudāja, un aizrāva vilku līdzī.

Nu lapsa sauca:

„Turies, brāliti, turies, ka zirgs neaizrauj tevi mājā!“

Bet vilks nevarēja vis noturēties. Zirgs viņu aizrāva pa grāvju grāvjiem un nosita.

Ar vilciņu Rīgā braucu.

Ar vilciņu Rīgā braucu,

Kazu vedu vezumā.

Kamēr prasu mājas vietu,

Zirgs apēda vezumiņu.

Ar vilciņu mežā braucu,

Lielu krāvu vezumiņu.

Velc, vilciņ, raudādams,

Kam apēdi kumeliņu!

Kāpēc zaķim pārplīsušas lūpas.

Senos laikos zaķis bija vienīgais dzīvnieks, no kā neviens nebēga. Viņam vienam bija no visiem jābēg. Par to zaķis ļoti noskuma un negribēja vairs dzīvot.

Kādu dienu zaķītis aizgāja pie ezera un gribēja slicināties. Krastmalā bija vārdes. Tās izbijās no zaķa un salēca ūdenī.

Zaķīšam nu kļuva jautrs prāts, un viņš sāka smieties par varžu bailēm. Smējās, smējās, kamēr no lieliem smiekliem pašam pārplīsa lūpas.

Liela melis.

Zaķīt, zaķīt, baltlipīt,
Tādu tavu melošanu!
Tev lūpiņas pārsprāgušas,
Melu ziņas nēsājot.

Mīkla. Maza maza kūtiņa pilna baltu vīstiņu, viens pats sarkans gailītis.
(Mute, zobi, mēle.)

Gliemezis.

Reiz zvēru ķēniņš rīkoja dzīres un salūda visādus zvērus. Sanāca visi, tikai gliemeža nebija.

Otrā dienā ķēniņš satika gliemezi un prasīja, kādēļ šis nebijis dzīrēs. Gliemezis atbildēja:

„Nenācu tādēļ, ka mājās labāk nekā viesos.“

Zvēru ķēniņš sadusmojās un sacīja:

„Nu tad vienmēr nes savu māju sev līdzi uz muguras.“

No tā laika gliemezis tiešām savu māju nes uz muguras.

Lapsa mājās lidot.

Lapsa visas gudribas mācēja, tikai pa gaisu laisties nemācēja. Tādēļ gāja pie dzērves mācīties arī šo gudribu.

Dzērve paņēma lapsu aiz pakauša un nesa gaisā. Uznesa augstu, augstu. Lapsai kļuva nelabi. Tā teica:

„Diezgan būs, nu jau mācēšu. Laid vaļā!“

Dzērve palaida arī. Lapsa nu nāca zemē rūkdama, taisni celmam virsū. No gaisa tā gan sauca celmam:

„Vai bēgsi, nelieti!“—bet celms nekust ne
no vietas.

Un tad uzkrita arī tik nelabi, ka palika
guļam.

No tā laika nevienai lapsai vairs nenāca
prātā laisties pa gaisu.

Liellais dancotājs.

Nevienam tā nerīb,
Kā kaķim dancojot:
Zīda josta, samta svārki,
Pazeltīti zābaciņi.

Kaķīt's kurmi dancināja,
Aukliņā turēdams:
Kam kurmītis vagu dzina
Pār lielo tīrumiņu.

M i k l a s.

1. Otram kož, pats klie dz. (Zāģis.)
2. Kājas stāv, galva iet. (Ratiņš.)
3. Dzimtene bērza galā, mājoklis aizdurvē. (Slota.)
4. Ielāps uz ielāpa, ne adatas dūriena. (Kāpostu galviņa.)
5. Panest var, izskaitīt nevar. (Mati.)
6. Nem nost, top lielāks; liek klāt, top mazāks. (Bedre.)

Rudenī.

Vasara pagājusi. Dienas top vēsākas, saulīte mazāk spīd.

Mūsu dārzs pilns āboliem. Viņas ābelītei visi zari nolīkuši. Katru rītu mēs ejam dārzā salasīt nokritušos ābolus.

Vakar bijām ar māmiņu sēnēs. Mūsu silā aug skaistas bekas. Salauzām pilnu grozu. Mežs jau kļuvis kluss. Putniņi vairs nedzied. Tie pošas uz siltām zemēm.

Guna ar Andri iet skolā.

Saule un mēnestiņš.

Saule rāja mēnestiņu,
Kam tas gaiši nespīdēja.

Mēnestiņš atbildēja:

„Tev dieniņa, man naksniņa;
Tev dieniņa ar ļaudīm,
Man naksniņa ar zvaigznēm.“

Kas to teica, tas meloja,
Ka saulīte naktī gul,
Vai saulīte tur uzlēca,
Kur vakar norietēja?

Mazie palīgi.

Bija rudzu plauja. Tētis, mamma un Augusts jau no agra rita bija tīrumā.

„Lienīt, Gunār, iesim tētim un māmiņai palīgā!“ teica Annele.

Bērni tūliņ aizgāja. Rudzu laukā Gunārs palīdzēja pienest kūlišus, bet Lienīte un Annele lasīja vārpas. Lidz vakaram bija salasīts vesels klēpis vārpu.

„Nu re,“ teica tēvs, „tur manām meitām katrai iznāks pāris kukuļu maizes. Bez jums tie būtu gājuši zudumā.“

Arī bērni bija priecīgi, kaut gan rociņas sūrstēja.

Sēnes un sēņotāji.

Kas kait sēņu māmiņai,
Tai meitiņas driz uzauga:
Piektdien dzima, sestdien auga,
Svētdien jāja precinieki.

To jums saku, bekotāji,
Rītos ilgi neguliet:
Vāverīte agri ceļas,
Tā tās bekas nolasīs.

Ziemas gulta.

Ezis atrada sev alu zem vecas egles. Viņš to izvēlējās ziemas guļai. Māja būtu laba, tikai gultas nav.

Aizskrēja ezis pēc gultas. Atrada kaudzi lapu un sāka tur vāļāties. Lapas uzdūrās adatām, un ezis savu nastu ievilka alā. Gulta iznāca labu labā.

Mikla. Adatas nēsā, bet šūt neprot. (Ezis)

Baltā māmuliņa.

No saknītes lazda zied
Sarkaniem ziediņiem;
No sirsniņas es mīlēju
Savu baltu māmuliņu.

Saulīt' silta, māmiņ' jauka,
Abas vienu labumiņu:
No saulītes silti rīti,
No māmiņas mīļi vārdi.

Saulītē sildījos,
Ar māmiņu runājos;
Saulīt' silta sildīties,
Māmiņ' jauka parunāt.

Mūsu klase.

Mūsu klase ir liela un gaiša. Klasē ir soli, solos grāmatas. Pie sienas — melna tāfele.

Solu priekšā novietots galds. Pie tā sēž skolotājs. Uz galda puķes. Pie sienām ģimenes un gleznas.

Mums patīk mūsu klase. Mēs ievērojam tīrību un kārtību. Stundās esam klusi. Starpbrīžos ejam dārzā rotaļāties.

- Mīklas. 1. Balta plāva, melnas avis, gudram ganam jāgana. (Burti grāmata.)
2. Nav koks, bet lapas ir; nav drēbe, bet sašūta; nav cilvēks, bet pastāsta. (Grāmata.)

Mūsu zvaigznīte.

Mums zvaigznītē ir desmit oktobrēnu. Katru dienu pie mums ierodas Ella Mētra. Mēs ar viņu rotaļājamies un dziedam. Viņa lasa mums pasakas, bet mēs klausāmies. Kopā

ar Ellu mēs ejam staigāt. Eglītes vakarā mēs bijām pārgērbusās par sniega pārslīnām. Mums bija ļoti jautri.

Pionieŗu nometnē.

Mans vecākais brālis Ernests ir pionieris. Viņš mācās ļoti labi. Vasaru viņš bija pionieŗu nometnē. Nometne bija pie Ogres. Tur bija daudz pionieŗu.

Dienas pionieŗu nometnē pagāja ļoti jautri. Ernests ar pārejiem bērniem peldējās upē, skrēja, rotaļājās. Mājās Ernests atbrauca ļoti priecīgs.

Es arī drīz būšu pionieris. Arī Pēterītis grib kļūt pionieris. Bet viņam vēl labāk jā-mācās. Pionieŗi mācās labi.

Pionieŗu pili.

Rīgā, Daugavas malā, ir liela, grezna pils ar augstu torni.

Te katru dienu pulcējas Rīgas pionieŗi. Te sabrauc pionieŗi arī no visas Latvijas PSR. Tādēļ šo namu sauc par Pionieŗu pili.

Pionieŗu pili ir ļoti skaistas, gaišas un plašas istabas. Tajās bērni rotaļājas, vingro, spēlē teātri, dejo un dzied.

Pionieŗu pili vienmēr skan smieكلي. Tas ir liels gods apmeklēt Pionieŗu pili. Čaklākos bērnus uzņem pionieŗos un tie bieži tiek pili.

Daugava.

Mūsu māja ir Daugavas krastā.
Daugava ir lielākā Latvijas PSR upe.
Daugava tek cauri Rīgai. Aiz Rīgas Daugava ietek jūrā.

Pavasārī pa Daugavu iet plosti. Induļa tētis ir plostnieks.

Jurītim patik makšķerēt Daugavas krastos.
Viņš noķer daudz asaņu un līdaku.

Mikla.

Mini, mini mīkliņu,
Mazo bērniņu:

Bij manai māmiņai
Zelta kamoliņ's;
Agri no rīta
Pasvieda gaisā —

Ritēja kamoliņ's
Mākoņiem pāri,
Visu cauru dienu
Pa debess jumū;

Vakarā nokrita
Jūras vidū —
Visa jura laistijās
Vienā zeltā.

Atminējums.

Es to mīklu minu,
Zelta kamolīti zīnu:
Saule ir tas kamolīt's —
Atminēja mazulīt's

Atnāc, saulīte.

Aizej, lietīņ,
Rūkdams, kaukdams
Viņpus Daugavas,
Zemes plēsdams!
Atnāc, saulīte,
Spīguļodama!

Mīkla. Viens lej, otrs dzer, trešais aug.
(Lietus, zeme, zāle.)

Vasara.

Ziema nāca raudādama,
Cimdu, zeķu prasīdama.
Nāc nākdama, vasariņa,
Visi bērni tevi gaida.

Visi ziedi uzziedēja,
Kad bij silta vasariņa.

Rīga.

Arvids ar Austru dzīvo Rīgā. Rīgā ir lieli, augsti nami, platas ielas.

Arvida tētis dzīvo Brīvības ielā. Viņš strādā lielā fabrikā. Tur taisa radio aparātus.

Rīgā ir daudz veikalu. Austrā rītos no veikala atnes tētim pienu un maizi.

Pa Rīgas ielām skrien auto, tramvaji.

Daugavas malā ir kuģīšu piestātne. Ar kuģīšiem var braukt pāri Daugavai. Tur Arvids bieži brauc ciemos pie krusttēva.

Osta.

Rīgā, Daugavas malā, ir osta. Ostā piestāj lieli jūras tvaikoņi. Tie pa jūru atved mašīnas, dienviņu augļus, maizi, akmeņogles.

Arvida krusttēvs strādā ostā. Viņš izkrauj atvestās preces.

Brīvās dienās krusttēvs ar Arvidu iet pa-

staigāties gar ostu. Krusttēvs stāsta Arvidam par tālām zemēm, lielām pilsētām un jūru. Krusttēva stāsti Arvidam ļoti patik. Kad Arvids izaugs liels, viņš arī brauks pa jūru, brauks ar lieliem kuģiem, vēl lielākiem nekā mājas.

Teātri.

Tētis Jāniti un Irmiņu aizveda uz teātri. Tur bija daudz ļaužu, visvairāk bērnu. Bērni jautri čaloja. Bija atnākuši arī Arvida klases skolnieki ar skolotāju.

Telpas bija lielas, pie griestiem mirdzēja spožas spuldzes.

Atvērās priekšskars. Aktieři spēlēja Raiņa bērnu lugu „Zelta zirgs“. Jānītis un Irmiņa skatījās ļoti uzmanīgi. Viņiem ļoti patika jaunākais brālis Antiņš. Antiņš uzjāja stikla kalnā un atmodināja princesiti. Bērni ļoti smējās par Antiņa ļaunajiem brāļiem, kas nevarēja uzjāt stikla kalnā.

Pēc izrādes visi bērni skaļi aplaudēja aktieřiem un bija ļoti priecīgi.

Gauja un Daugava.

Visas upes klusu tek,
Gauja klusu netecēja:
Gauja tek skanēdama,
Sudrabiņu sijādama.

Daugaviņa lielijās:
Es bagāta mātes meita!
Kad tu biji tik bagāta,
Kam tecēji jūriņā?

„Kā jūrā netecēšu,
Jūra mana māmuliņa!“

Varonīgā saime.

Bērni rotaļājās pagalmā. Eidis bija pagatavojis lidmašīnu un ar to skrēja apkārt pa sētu. Viņš bija lidotājs. Jurim bija tanks. Viņš bija drošais tankists. Gunārs bija jātnieks. Viņš stalti sēdēja baltā kumelā. Imants šāva ar ložmetēju. Aija ar Dzidru bija sanitāres. Tās cītīgi gatavoja pārsienamos.

Mazais Modris bija nolikts sardzē. Pēkšņi viņš iekliedzās.

„Ienaidnieks!“

No krūmiem lida kaimiņu zēni un meitenes. Mūsējie devās pretī.

Dūca lidmašīna, rībēja tanks, tarkšķēja ložmetējs, ienaidnieks nobijās un metās bēgt. Uzbrukums bija atsists.

Bija arī ievainotais — Gunārs. Viņš bija sasitis celi. Sanitāres viņu rūpīgi pārsēja.

Visi bija priecīgi par uzvaru.

Viliša tētis.

Viliša tētis cīnījās karā pret mūsu dzimtenes ienaidniekiem. Kaŗā viņu ievainoja kājā. Tagad viņam grūti paiet.

Es ar Guntiņu katru ritu aiznesam Viliša tētim ogas un ziedus, izslaukām viņa istabu un palīdzam uzvārit tēju.

Viliša māmiņa mirusi. Viliſis vēl mazs. Mēs ar viņu katru dienu rotaļājamies.

Labs biedrs.

Volodja Leņins mācījās ģimnazijā. Uzdevumus viņš vienmēr sagatavoja kārtīgi.

Viņa biedrs Koļa teica:

„No rēķināšanas es nekā nesaprotu. Aiziešu pie Volodjas. Viņš visu zina“.

Volodja rūpīgi paskaidroja uzdevumus. Drīz Koļa pats iemācījās rēķināt.

Bieži Volodja aizgāja uz skolu agrāk. Tad viņš biedriem paskaidroja, ko tie nezināja. Par to Volodju visi mīlēja.

Ļeņins.

Labi ir mums, Padomju zemes bērniem. Kādēļ mēs varam dzīvot priecīgu dzīvi? Kas atnesa laimi mūsu zemei? Tas bija Ļeņins, gudrākais un drošākais cilvēks.

Ļeņins izcīnīja mūsu darba ļaudīm brīvību. Tādēļ Ļeņinu visi mīl.

Ļeņins apvienoja visus labākos cilvēkus boļševiku partijā. Boļševiku partija cīnās par mūsu zemes laimi.

Ļeņins ļoti mīlēja bērnus. Ļeņins ir gudrākais mūsu skolotājs.

Staļins.

Staļins ir visu Padomju Savienības tautu gudrais vadonis. Mēs visi Staļinu saucam par savu draugu, savu skolotāju, savu biedru.

Kad mūsu dzimtenei uzbruka ienaidnieki, biedrs Staļins vadīja cīņā Sarkano Armiju. Tā uzvarēja visus ļaunos ienaidniekus, kas gribēja iznīcināt mūsu laimīgo dzīvi.

Biedrs Staļins uzvar visus ienaidniekus. Viņš droši vada mūsu zemi uz vēl skaistāku dzīvi.

Mūsu varoņi.

Priekš dažiem gadiem mūsu dzimtenē iebruka vācu kaņapulki. Mūsu tēvi, brāļi un māsas devās cīņā pret ienaidniekiem.

Nodibinājās arī latviešu strēlnieku pulki. Tie cīnījās ļoti varoņīgi. Daudzus strēlniekus valdība apbalvoja ar augstākiem ordeņiem. Viņi ir mūsu tautas varoņi. Viņus mēs visi cienām.

Mūsu strēlnieki cīnījās kopā ar krievu, ukraiņu, baltkrievu un citu mūsu dzimtenes tautu kaņavīriem. Viņi palīdzēja izkaņot mums brīvību. Viņi ir mūsu draugi.

Latvija.

Latvija ir Padomju Savienības republika. Latvijas galvaspilsēta ir Rīga. Tā ir lielākā Latvijas pilsēta.

Mums kaimiņos ir Lietuvas un Igaunijas republikas. Ziemas brīvlaikā mūsu Lienite ciemojās pie igauņu pionieņiem. Tur viņa ieguva daudz draugu.

Latviju mēs visi milam. Latvija ir skaista. Par Latviju daudzu bērnu tēvi un brāļi atdevuši savas dzīvības.

Mūsu dzimtene.

Mūsu dzimtene ir vislielākā valsts pasaulē.
To sauc par PSRS.

Mūsu dzimtenē dzīvo ļoti daudz tautu.
Tās visas dzīvo draudzīgi, kā mīļi brāļi un
māsas. Tāpēc mūsu dzimtene ir neuzvarama.

Mūsu dzimtenei nekā netrūkst. Tā ir ba-
gāta ar dzelzi, oglēm, naftu, maizi, kokvilnu.

Mūsu dzimtene ceļ jaunas fabrikas, rūpnī-
cas, skolas, jaunus dzelzceļus un kanālus.

Visur rit straujš darbs. Visi strādā mūsu
dzimtenē, viens ar otru sacenzdamies.

Arī bērni mācās ar prieku, jo mūsu zemei
vajadzīgi skolotāji, ārsti, inženieri, zinātnieki.
Mūsu dzimtenē ceļš visiem ir brīvs.

Tāpēc mēs visi mīlam savu dzimteni un
aizstāvam pret katru ienaidnieku.

Maskava.

Mūsu vareņās dzimtenes galvaspilsēta ir
Maskava. Tā ir ļoti liela un bagāta pilsēta.

Maskavā dzīvo vairāki miljoni iedzīvotāju.
No visām mūsu dzimtenes tālajām malām
Maskavā katru dienu pienāk simtiem vilcienu.

Maskavā vilcieni skrien arī zem zemes.
Tie skrien pa dziļām un gaļām ejām, kuŗas

sauc par tuneļiem. Tuneļus izraka paši Maskavas darba ļaudis. Pazemē ir iekārtotas ļoti skaistas stacijas. Staciju griesti, grīdas un sienas ir no marmora.

Pie Maskavas ir izrakts arī dziļš kanālis. Pa to brauc kuģi uz Volgu un Melno jūru.

Maskavā Tēvijas kara laikā dzīvoja arī daudz latviešu. Tos Maskava ļoti viesmīgi uzņēma.

Maskavā dzīvo mūsu valsts vadītājs, mūsu tautas lielais draugs — biedrs Staļins.

*

*

*

Zaļš ozols spēkā zarus pleš,
Zaļš ozols brīvas zemes vidū —
Liels, Staļin, aug Tavs darbu mežs,
Tur cerības kā putni lido.

LATVIJAS PSR VALSTS HIMNA.

(Teksts F. Rokpeļņa un J. Vanaga.)

Šai zemē visdārgā mēs brīvību guvām,
Te paaudzū paaudzēm laimīgām dzimt.
Te šalc mūsu jūra, te zied mūsu druvas,
Te mirdz mūsu pilsētas, Rīga te dimd.
Padomju Latvija mūžos lai dzīvo,
Spoža lai Padomju vainagā mirdz!

Mēs cēlāmies, verdzības važas lai rautu.
Par gadsimta cīņām ik vieta vēl teic.
Vien biedros ar Diženās Krievzemes tautu
Mēs kļuvām par spēku, kas naidnieku veic.
Padomju Latvija mūžos lai dzīvo,
Spoža lai Padomju vainagā mirdz!

Pa Ļeņina ceļu uz laimi un slavu
Ar Staļinu sirdī mēs iesim mūždien.
Mēs sargāsim Padomju Tēvzemi savu
Līdz pēdējai asiņu lāsei ikviens.

Padomju Latvija mūžos lai dzīvo,
Spoža lai Padomju vainagā mirdz!
Padomju Latvija mūžos lai dzīvo,
Spoža lai Padomju vainagā mirdz!

К. Краулицьш
БУКВАРЬ

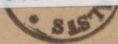
на латышском языке

Red. M. Silabriede Techn. red. M. Aizupiete Korektore E. Pauzule
Nr. JT 02660. Parakstīta iespiešanai 1945. g. 4. augustā. Papīra formāts 61×86 cm.
Metiens 45.000. Lokšņu skaits 5,5. Iespiesta VAPP PT tipogrāfijā Nr. 3, Rīgā.
Pas. Nr. 847.

LATVIJAS NACIONĀLĀ BIBLIOTĒKA

0311016467

Макса 70 кап.